

A VERSENY

Patakkata büszke volt kristályhangjára. Már csermelykorában azt suttogta a nádas, a fűzfák is arról pletykáltak összebújva, milyen csodaszép hangja van a locsi-fecsi vizecskének. Aznap is vígan dudorászott, amikor a kislány arra bóklászott.

Alig pirkadt, amikor a kislány a partra ért. Mezítláb volt, körme piszkos, arca maszatos, mert folyton füvet rágcsált. Egyébként első látásra semmi különös nem volt rajta. Patakkata hirtelen kicsapott egy kis habot. Talán, mert a kislány katicás ruhát viselt, Patakkatában feltámadt az ősi vadság, hogy megriassza a kis embert. Szeretett vadászni, sok locska pillangócska szárnyát tette már használhatatlanná, s néhány legyecské, na meg katica, ki se tudott kecmeregni belőle. A parti fák, füvek nagyokat sóhajtoztak a széllel:

– Nem tehet róla, hogy ilyen. Biztosan a sok kő az oka, az keményíti meg.

Pedig a kövek nem csak érzéketlenséget adtak. Minden kőben mese volt, a vizek emlékeit őrizték, s ahogy a pataklány növekedett, egyre csak görgette elő ezekből a kövekből a régi, nagy történeteket, áradó folyókról, amelyek

falvakat leptek el, szerelmes patakokról, amelyek csak öregkorukban találkoznak, mielőtt a tengerbe ömlenének, bátor, jégvizű csermelyekről, melyek gyógyítanak, ajándékokról, amit emberek hagynak a parton, s végül folyamok sötét, keserédes történeteit felborult hajókról, elsüllyedt emberekről. Patakkata vize hevesebben csobogott, ha az utóbbi dolgokról esett szó a mesében. Most is legszívesebben lerántotta volna ezt a kis embert, és soha nem engedte volna felszínre, de csak arra volt képes, hogy jégvizével megkapirgálja a lábujjait. A lányka nem húzódott el, mint az embergyerekek szoktak, hanem felkacagott.

– Jó reggelt, kispatak! Milyen szép hangod van, és milyen tiszta a vized – mosolygott a patakra a kislány. Elöl hiányzott egy foga.

– Neked is jó reggelt – csilingelte a patak.

– Vaszka vagyok, téged hogy szólíthatlak?

– Patakkata.

A kislány összecsapta a kezét, annyira tetszett neki a név. Fel-alá masírozott a parton, a vizecske nevét mondogatva. Arra szállt egy verébcsapat, azok is csiviteltek:

BALEY ENDRE

NAPJUHÁSZ

Napjuhász, Napjuhász,
hol maradsz már, Napjuhász?
Tereld égre a sok bárányt,
kékig rágják a telet,
erdő, mező hadd táncoljon;
végre itt a kikelet!

Napjuhász, Napjuhász,
ébredj, ébredj, Napjuhász!
Kapd kezedbe aranybotod,
messze kergesd februárt,
téltemető polkát játsszon
madárhangú furulyád!

Napjuhász, Napjuhász,
hideg szelet regulázz!
Rügyet mosolyogj a fákra,
pillants lepkét, színeset,
virágot hints a világnak,
tereld odébb a telet!

KISS LEHEL VÍZPÁVA

Koronája harmatgyöngyök,
szeme két szivárgó forrás,
nyaka csengő kristály-csermely,
szivárványhíd, csillagomlás.

Melle patak, teste folyó,
csuda szárnya kék zuhatag.
Farktollai száz szökőkút,
köztük lakik a Hold, a Nap.

CSEH KATALIN BÖJTMÁS HAVA

Böjtmás hava, kikelet,
tisztítsd meg a vizeket:
tavat, patakot, folyót,
néma forrást s csobogót.

Böjtmás hava, tavaszelő,
fellegparton szellő-sellő,
meg-meglebben türkiz fátyla,
a kelő nap megcsodálja.

❖ KISKÓPÉ MESÉL MADÁRLES, RÜGYLES

Kiskópé szeles, borús reggelre ébredt, de az időjárás nem ijesztette meg. A sok téli bent üldögélés után minden nap izgatottan várta, hogy kimozdulhasson kuckójából. Ezen a napon az erdőszéli forráshoz akart elsétálni. Nagyon szerette a hű tavaszi forrásvizet.

Amint a sétához készülődött, feketerigó énekét hallotta a kertből. A feketerigó nálunk telet, így a tavasz egyik első hírnöke. El is határozta Kiskópé, hogy

a forrás fele vezető útjára a távcsövet is magával viszi, hátha sikerül más éneklő madarat is megfigyelnie. Ilyenkor tavasszal, amikor a fáknak még nincs lombkoronájuk, könnyebb megtalálni az ágakon éneklő madarakat.

Útközben Kiskópé egy elhagyatott ház fele vette az irányt. Gondolta, meglesi, visszaérkeztek-e a ház kéményén fészkelő gólyák.

Minden évben, amikor az első visszatérő gólyákat meglátta, Kiskópé elámult azon, hogy afrikai útjuk után vajon hogyan képesek mindig ugyanahhoz a fészkekhez visszatalálni. Hogyan lehet ennyire jó a belső iránytűjük? Hiszen ő, ha kicsit messzebbre barangol az erdőben, majdnem eltéved.

Útja közben kisütött a nap és néhány madár rázendített. Melegítették hangszálaikat a tavaszi és nyári hajnali éneklésre. Kiskópé

Fű, fa, virág, bogár, cica, kutya, madár: küldj nekünk növényes, állatos rajzot!

▲▲▲
Kelemen Csanád,
Lövéte

▲▲▲
Tunyogi Zselyke, Dés

▲▲▲
András Kristóf,
Csíkmenaság

❖ **György Kata,**
Lövéte

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

